

en Del for at betale de Bidrag, som Loven af 20de April 1888 har paalagt dem, og det er naturligtvis noget, som Kommunerne med Føje kunne glæde sig over, og som jeg ogaa finder er retfærdigt. Men jeg maa dog sige, at jeg ikke kan finde noget Princip heller i denne Del af Lovforslaget. Man har hørt ifølge historiske Efterretninger, at Romerne i sin Tid, da de havde været længe i Krig, sendte det unge Mandskab hjem for at sørge for Befolkningens Forplantning, og derved der havde været nogen paatrængende Nødvendighed i saa Henseende hos os, kunde jeg godt forstaa, at Loven af 20de April 1888 synes at indeholde en Opfordring i denne Retning, men jeg kan ikke forstaa, hvorledes man i nogle Tilfælde kan paalægge Kommunerne at betale disse Underholdsbidrag uden Hensyn til, om de kunne faa dem igen hos vedkommende Barnefader, og i andre Tilfælde, f. Eks. naar Barnefaderen er bortrejst, fritage dem for at betale. Hvad Princip der er deri, kan jeg ikke se. Men jeg haaber, at man ad Nare vil faa alle Bestemmelserne i Loven af 1888 affastede. Hvad der efter min Mening endnu staar tilbage som en særlig Plet paa Lovforslaget, som det foreligger, er, at medens det vel hjælper noget paa Kommunerne, om end efter min Mening uden noget Princip, saa hjælper det slet ikke paa Enter og de faderløse. Hvad der endnu er bibeholdt i § 3, gaar ud over Enterne og de faderløse. De skulle betale til Børn, for hvis Vedkommende der ikke er nogen Sandsynlighed for, at deres bortgaaede Forjergere stod i noget Slægtskabsforhold til dem. Det ærede Medlem fra Kallundborg (A. Sørensen) afbrød mig forleden, da jeg talte om dette Lovforslag, med en Bemærkning om, hvorledes man vel skulde bevise et saadant Slægtskabsforhold. Jeg sagde den Gang, at det overlod jeg det ærede Medlem at tænke nærmere over — det var min Replik paa denne Afbrydelse. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem har gjort det senere, men i alt Fald forekommer det mig, at en nøjere Eftertanke maa føre til, at naar man erkender, at man ikke kan bevise noget, gaar det ikke an uden videre at gaa ud fra, at det er bevist. Men det er det, Lovforslaget gør. Jeg skal for mit Vedkommende, da jeg erkender, at dette Lovforslag giver nogen, skønt efter min Mening kun en albeles utilfredsstillende Forbedring af Loven af 20de April 1888, ikke forsøge at lægge Lovforslagets videre Fremme den mindste Hindring i Vejen; men jeg tror dog, at det kan være gavnligt, at det er blevet udtalt, hvorledes det egentlig forholder

sig med dette Lovforslag, at det egentlig er en Falliterklæring, som man ikke synes saa ganske at ville vedkende sig.

Justitsministeren (Mellemann):

Jeg skal i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger blot tillade mig at fremhæve, at det foreliggende Lovforslag egentlig ikke rører ved Princippet i Loven af 20de April 1888. Princippet er nemlig det, at Underholdsbidraget sitres Barne moderen, selv om Faderen en insolvent. Ved dette Princip er det ikke Hensigten at røre, og bliver der ikke rørt ved Lovforslaget, som kun gaar ud paa at indføre en betvemmelse og hensigtsmæssigere Fremgangsmaade, hvorefter der ikke paalægges Kommunerne saa megen Ulejlighed, som de hidtil have haft. For Barnemoderens Vedkommende sker der kun den Forandring, at hun ikke faar Krav paa Alimentationsbidrag, naar Faderen har forladt Landet. Det Spørgsmaal, hvorvidt hun i saa Fald bør have Krav paa Alimentationsbidrag, var jo Genstand for megen Meningsulighed, da Loven af 1888 var til Forhandling, og jeg erindrer, at det var et af de Punkter, med Hensyn til hvilke der ikke var stor Forskel i Stemmeantallet, da Spørgsmaalet kom til Afstemning. Der blev imidlertid den Gang et lille Flertal for, at Forpligtelsen skulle vedblive, uagtet Barnefaderen havde forladt Landet. Det er nu et Spørgsmaal, forekommer det mig, som slet ikke kan kaldes et Principspørgsmaal, men maa afgøres, som man finder det hensigtsmæssigt, og det blev ogaa forudsat under Forhandlingerne om Loven af 1888. Hvis Lovforslaget gik ud paa at forandre Princippet i denne Lov, var det en anden Sag, men det gør det ikke. Det er fremdeles Hovedtanken, at Barnemoderen skal have den Begunstigelse, om man saa vil kalde det, at Alimentationsbidraget er hende sikret. Hvad § 3 angaar, maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstod den sidste ærede Talers Bemærkninger angaaende Beviset. Det forekommer mig, at de vare noget sorte eller i alt Fald noget mørke, thi her er jo slet ikke Tale om noget nyt Bevis. Forudsætningen for § 3 er jo, at Alimentationsbidraget en Gang er paalagt, og naturligtvis udkræves der til Paalæget deraf det Bevis, som overhovedet kræves i saadanne Sager. Hvad § 3 udtaler, er kun, hvorledes der skal forholdes, naar Manden, hvem der saaledes er paalagt Alimentationsbidrag, dør, og Bestemmelsen gaar da ud paa, at det under visse Betingelser kan paabevise hans Bo at udrede den Del af Alimentationsbidraget, der staar tilbage indtil Barnets 18de Aar. Jeg kan ikke